

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Kž I 534/05
14.06.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Novice Pekovića, predsednika veća, Slobodana Gazivode, Sonje Manojlović, Dragana Aćimovića i Anđelke Stanković, članova veća, i savetnika Mile Banduke, zapisničara, u krivičnom predmetu optuženog AA zbog krivičnog dela iz čl. 168. st. 1. KZ RS, rešavajući o žalbi branioca optuženog adv. AB izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu K. br. 165/03 od 15. 1. 2004. godine, posle sednice veća održane dana 14. 6. 2005. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana žalba branioca optuženog AA, a presuda Okružnog suda u Beogradu K. br. 165/03 od 15. 1. 2004. godine POTVRĐUJE.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom je oglašen krivim optuženi AA zbog krivičnog dela razbojništva iz čl. 168. st. 1. KZ RS i za to delo osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 7 meseci.

Istom presudom zakonski zastupnik oštećenog BB je radi ostvarivanja imovinsko pravnog zahteva upućen na parnicu.

Odlučeno je da troškovi postupka padnu na teret budžetskih sredstava suda.

Protiv te presude žalbu je izjavio branilac optuženog zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni, s predlogom da se žalba uvaži i ukine presuda Okružnog suda u Beogradu, predmet vrati istom sudu na ponovno suđenje ili pak preinači u pogledu odluke o kazni u smislu navoda žalbe.

Republički javni tužilac Srbije je podneskom Ktž. 667/05 od 11. 4. 2005. godine predložio da se žalba kao neosnovana odbije, a prvostepena presuda potvrdi.

Posle održane sednice veća Vrhovni sud je razmotrio sve spise ovog predmeta zajedno sa pobijanom presudom koju je ispitaao u smislu čl. 380. ZKP i po oceni navoda iznetih u žalbi našao:

Prvostepena presuda ne sadrži povrede zakona na koje drugostepeni sud pazi po službenoj dužnosti (čl. 380. st. 1. tač. 1. i 2. ZKP), pa dakle ni bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz čl. 368. st. 1. tač. 11. ZKP na koju se u žalbi ukazuje.

Pobijajući prvostepenu presudu po tom osnovu u žalbi se navodi da je izreka prvostepene presude protivrečna razlozima presude, da su dati razlozi presude nejasni, a da o određenim bitnim činjenicama presuda uopšte ne sadrži razloge. S tim u vezi se ukazuje da se u izreci presude navodi da je optuženom kao maloletniku bila izrečena vaspitna mera pojačan nadzor roditelja uz pomoć organa starateljstva presudom Km. 424/01 od 28. 3. 2002. godine iako se vaspitna mera izriče samo rešenjem, što izreku čini nejasnom, a i protivrečnom obrazloženju presude jer iz izreke proističe da optuženi kome je bila izrečena vaspitna mera kao maloletniku nije osuđivan, a u obrazloženju presude stoji da je optuženi osuđivan.

Vrhovni sud međutim, nalazi da su ovi navodi neosnovani. To što u izreci presude stoji da je optuženom presudom, umesto rešenjem, izrečena vaspitna mera predstavlja očiglednu pogrešku u pisanju budući da se vaspitna mera može izreći samo rešenjem, pa navedena pogreška izreku ne čini nejasnom. Pored toga, ne stoji ni protivrečnost izreke i obrazloženja presude jer navođenjem u obrazloženju presude (strana 4.): "čitanjem izveštaja iz KE za optuženog utvrđena je njegova ranija osuđivanost, a kako je to navedeno u izreci presude", jasno je da se misli na vaspitnu meru koja je optuženom ranije kao maloletniku izrečena.

Neosnovan je i navod žalbe da su nejasni razlozi presude o tome zašto prvostepeni sud nije prihvatio odbranu optuženog u delu u kome je on istu izmenio u odnosu na prethodni postupak.

Prvostepena presuda sadrži sasvim dovoljno prihvatljivih razloga o svim odlučnim činjenicama, pa i o tome zašto prvostepeni sud nije prihvatio iskaz optuženog u delu gde je iznosio šta je uradio sa mobilnim telefonom oduzetim od oštećenog, a prihvatio iskaz optuženog u delu gde je u potpunosti priznao izvršenje dela, pa je neosnovan i navod žalbe da prvostepeni sud nije dao razloge o tome da li prihvata odbranu optuženog u delu u kome je on priznao izvršenje dela.

U daljem obrazloženju žalbe se ističe da je prvostepeni sud pogrešno utvrdio da je optuženi osuđivano lice, kao i da je sud propustio da izvrši psihološko i neuropsihijatrijsko veštačenje optuženog radi utvrđivanja njegovog duševnog stanja u vreme izvršenja dela kao i njegovog duševnog stanja s obzirom na njegov kalendarski uzrast, jer je delo izvršio sa tek navršenih 18 godina života te da je u vreme suđenja bio mlađe punoletno lice.

Vrhovni sud nalazi da su i ovi navodi neosnovani.

O tome da je optuženom kao maloletniku bila izrečena vaspitna mera i da se u obrazloženju presude na strani 4. stav 3. upravo na tu meru i mislilo kada je pomenuta osuđivanost, napred je već bilo reči. Uostalom, ta činjenica je nebitna za postojanje krivičnog dela u pitanju.

Veštačenje psihijatrijskim pregledom optuženog se prema odredbi čl. 130. st. 1. ZKP određuje ako se pojavi sumnja da je isključena ili smanjena računljivost okrivljenog usled duševne bolesti, zaostalog duševnog razvoja ili druge duševne poremećenosti, pa kako se u konkretnom slučaju takva sumnja nije pojavila, to s pravom prvostepeni sud nije odredio takvo veštačenje.

Prema odredbi čl. 82. st. 1. OKZ, učiniocu koji je kao punoletan izvršio krivično delo a u vreme suđenja nije navršio 21 godinu, sud može izreći odgovarajuću meru pojačanog nadzora ili zavodsku meru ako se, s obzirom na njegovu ličnost i okolnosti pod kojima je delo učinio, može očekivati da će se i vaspitnom meru postići svrha koja bi se ostvarila izricanjem kazne.

Kako je navedenom odredbom zakona predviđena samo mogućnost izricanja odgovarajuće vaspitne mere umesto kazne, koja se, dakle, ne mora primeniti, a prvostepeni sud nije našao da je treba primeniti, to se psihološko i psihijatrijsko veštačenje i nije moralo odrediti, bez obzira što se radi o mlađem punoletnom licu.

Prvostepeni sud je, dakle, utvrdio sve odlučne činjenice i to kako one koje čine obeležje krivičnog dela u pitanju, tako i one koje se tiču psihičkog odnosa optuženog prema izvršenom delu, a pravnom ocenom po čl. 168. st. 1. KZ RS pravilno je primenjen krivični zakon. O tome je prvostepeni sud u obrazloženju presude dao dovoljno razloga koje i ovaj sud prihvata.

Ispitujući odluku o kazni, Vrhovni sud nalazi da je žalba i u tome delu neosnovana.

Kazna zatvora od 7 meseci na koju je optuženi osuđen pobijanom presudom u skladu je sa težinom izvršenog krivičnog dela i stepenom krivične odgovornosti optuženog. Prvostepeni sud je prilikom odmeravanja kazne imao u vidu sve u ovom pogledu relevantne činjenice i okolnosti navedene na strani 5. obrazloženja presude, koje je pravilno ocenio dajući pri tom utvrđenim olakšavajućim okolnostima značaj osobito olakšavajućih okolnosti koje opravdavaju primenu čl. 42. i 43. OKZ. Prvostepeni sud je svakako uzeo u obzir i potpuno priznanje optuženog i izraženo kajanje, a što je i doprinelo da kazna bude ublažena.

Okolnost da je optuženom ranije kao maloletniku bila izrečena vaspitna mera, takođe zbog krivičnog dela protiv imovine (čl. 166. st. 1. tač. 1. KZ RS) i po nalaženju ovoga suda ukazuje na sklonost optuženog ka vršenju krivičnih dela iste vrste, pa je s pravom prvostepeni sud tu okolnost imao u vidu pri odmeravanju kazne bez obzira na to što se optuženi ne može smatrati osuđivanim licem na šta se u žalbi ukazuje. Stoga se kazna zatvora na koju je optuženi osuđen pobijanom presudom pokazuje nužnom za ostvarenje u zakonu propisane svrhe kažnjavanja (čl. 33. OKZ), pa se suprotni navodi žalbe o strogo izrečenoj kazni kao i predlog za izricanje blaže kazne ili uslovne osude, ocenjuju neosnovanim.

Sa svega napred iznetog a na osnovu čl. 388. ZKP, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar, Za Predsednika veća-sudija,
Mila Banduka, s.r. Slobodan Gazivoda, s.r.

Za tačnost otpravka

sd